

på någon *enda* medborgare; än mindre kan man kalla den en *ojemn* börda; ty den faller lika jemt på alla, som hafva något att i Städerna försälja, eller der förtära, och är af alla beskattnings-sätt det minst tryckande, det jemnast fördelade och för Staten det säkraste, när bevaknings-anstalterne icke belastas med onödiga tvångslagar och chikaner, såsom hittills af okunnighet eller misräknadt nit skett.

Den mängd af uppbördsmän, som Landtullen fordrar, är för Riket och Samhälls-pligterna nästan förlorad, säger Beredningen vidare. Ja, då är också för Samhälls-pligterna förlorad hela Sjötulls-Staten, hvarje Kronfogde, hvarje Länsman, Kammar-Rätten, Stats-Kontoret och en oräknelig mängd andra Uppbördsmän. Men Beredningen torde påminna sig, att hela Landtulls-betjeningen, under en ärerikare titel af *Sjötulls-betjening*, än kvarstår, till ett nästan lika stort antal som förut, samt att Beredningen sjelf föreslagit en kust-bevakning, som, af hvar och en, hvilken har förmåga att begripa kartan öfver Sverige och dess vidsträckta gräns, nödvändigt måste bestämmas till minst 100,000 man och deröfver, om ändamålet skall vinnas. Men då Beredningen derjemte föreslagit en ambulatorisk rese-bevakning, synes Beredningen åter vilja förnya nuvarande Tull-Arrende-Styrelses misslyckade försök med onyttiga Emissarier, och desse skola ofelbart, genom vådan för allmänna säkerheten, väcka allmänt missnöje, allmänt mistroende, allmän vedervilja för allt hvad tull-bevakning heter, och kanhända inbördes krig. Om någonsin visse medborgare skola *förloras för Samhälls-pligterna*, som tyckes ligga Beredningen om hjertat, så äro personerne vid denna rese-bevakning de enda, som kunna hänföras till denna olyckliga klass.

Att, såsom Beredningen vidare uttrycker sig, *uppbördens lätthet underhåller sveket; den enfaldige prejas, hans tid förloras, hans dragare missvårdas, han sjelf lär sig muta och bedraga*: det kan af ingen, som känner förhållandet, någonsin medgifvas. Man frågar tillbaka, om icke allt detta kan svarare inträffa, när bevakningen anställes *utan* uppbörd, än när den anställes *med* uppbörd. I alla fall är den tanken ganska ny, att *Landtullen*, mer än något annat, be-

fordrar mutor. Dessa äga rum öfverallt, vid Sjtullen, vid all annan uppörd, vid Domstolar, vid Collegier, vid — Gud vet icke hvad — när ärlighet och moralité saknas, och är åtminstone icke något characteristicum hos Landtulls-betjeningen allena.

Beredningens gissning, att osäkerheten af Landtullens beräkning skall slå felt på 20, 30, 40, 50 procent, är den gröfsta af alla hittills gjorda ackusationer emot National-karakteren. Om Författningarna bli förnuftige, och ej orimlige, som hittills; om Betjeningen lönas så, att den ej behöfver stjåla, för att icke svälta; om en klok Styrelse tillförordnas af redliga och kunniga män; ej af oförståndiga fantaster, svärmare, egennyttiga sällar m. m., och om en duglig betjening utväljes; så är intet enda af de spöken att befara, för hvilket Beredningen synes frukta.

Förunderligt, man måste medgifva det, är Beredningens resultat, att, ehuru den medgifver, det lurendrageriet de sednare ären blifvit drifvet till en skamlös höjd, vill Beredningen ändå icke tillstyrka Landtullens återupplifvande, som likväl är det enda säkra medel att förekomma lurendragerier och Sjtullens undansnillande; hvilken sednare, ehvad handels-intresset deremot må invända, skall utan all motsägelse falla, om icke Landtullen återställes i ett behörigt skick, med klok taxa, kloka författningar och klok styrelse.

Beredningens uppgift, att Staten vunnit genom ersättningen för Landtullen, är så mycket mer tvifvelaktig, som förmodligen ingenting ännu i denna stund influtit af denna ersättning i Statskassan.

Måne det icke vore billigt, att

Tings-gästnings-penningarne

6 öre Silfvermynt, som nu betalas med penningar till Häradshöfdingen och Nämnden, hädanefter borde utgöras med 4 kappar såd af hvarje större och mindre matlag eller Rök på Landet, samt så fördelas, att Lagmannen får en, Häradshöfdingen 2 kappar såsom lön, och den 4:de kappen tillfalla till hälften Häradshöfdingen och den

andra hälften Nämnden, för Tingsgästningen; hvaremot Lagmäns och Häradshöfdingars nuvarande penninge-löner skulle indragas och all protokolls- samt doms-lösen i tviste- och brottmål vid Lagmans- och Häradshöfdingarna upphöra. Skälen härtill äro:

1:o Att Lagmans- och Häradshöfding-räntan, som först hel och hållen tillhörde dessa Embetsmän enskilt och i varor utgick, svarade, då den åren 1582, 1595 och 1604 till 24 öre silfvermynt af röken i penningar fastställdes, till $\frac{1}{4}$ eller minst $\frac{1}{2}$ tunna säd.

2:o Att $\frac{1}{2}$ tunna spannmål således i det minsta är det påräknade värdet af denna skatt.

3:o Att hvad Lagmän och Häradshöfdingar nu i lön och tingsgästning skulle undfå genom detta projekt, endast utgör $\frac{1}{4}$ af berörde ränta.

4:o Att en sådan aflöning ej kommer att gravera Staten, som skulle få behålla hvad af Lagmans- och Häradshöfding-räntan förr tillflutit Statskassan, men slipper att betala några penninge-löner till dessa Embetsmän.

5:o Att, efter 1696 års Stat, Landsdomrarnes löner, för Häradshöfdingen, svarade mot 133 $\frac{1}{2}$ t:r och för Lagmannen emot 266 $\frac{1}{2}$ t:r säd, då de nuvarande 75 och 200 R:dr knappast utgöra, för den förra 10 och för den sednare 30 t:r spannmål.

6:o Att dessa usla löner, vid ett 8 å 10:dubbelt varuvärde, äro otillräckliga för bemälte Embetsmäns utkomst.

7:o Att lönen nödvändigt bör vara tillräcklig och anständig, om Staten skall af Domare-embetet kunna fordra noggrant uppfyllda pligter.

8:o Att också Nämnden, som hittills varit alldeles vanlottad, erhöle någon förbättring i sina villkor, då, i stället för en R:dr och något deröfver i Tingsgästnings-penningar, hvarje Nämndeman kommer att uppbära 1, 2 å 3 t:r säd efter Häradens storlek.

9:o Att då Domaren, för sin lifsbergning, icke behöfde påräkna rättegångsmålens mängd, dessa icke skulle ökas, utan, på ett för Samhället välgörande sätt, minskas och aftaga.

10:o Att Rättsökande, då Samhället föder sina Embetsmän, undgå att köpa och lösa rättvisan arktals.

11:o Att enär Presterskapet, utom qvicktionde, matskott, byggnadshjelp m. m. minst uppbär 2 t:r säd och ofta deröfver af hvarje mantal, det icke bör blifva Landet för tungt, att aflöna sina Domare med 4 kappar för Röken, som Storförstendömet Finland, ifrån hedenhös, i detta afseende utgjort; men ändtligen

12:o Om det föreslagna lönings-sättet icke kan bifallas; så synes billigt att Landsdomare komma i åtnjutande af de i 1696 års Stat fastställda löner, så att Lagmän och Häradshöfdingar finge uppbära årligen, de förre 266 $\frac{1}{2}$ t:r och de sednare 133 $\frac{1}{2}$ t:r spannmål, eller deremot, efter markegångarna, svarande penningar: då ock expeditions-taxan, relativt till 1696 års varupris, torde böra förhöjas.

N:o 76.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 7 Juli 1812.

Reflexioner i anledning af Herr Grefve G. Löwenhielms Memorial angående Tryckfriheten. (Insända.)

Om en allmänt erkänd militärisk talang: en redan konstaterad patriotism: en ädel karakter: vidsträckta kunskaper, samt ett klart och redigt framställnings-sätt alltid och oundvikligen vore en säker borgen, att ej någon gång kunna mer eller mindre misstaga sig; så vore dessa reflexioner både onyttiga och obehöriga. Men då äfven sjelfva det största snille, som ser klart i tusen fall, likväl möjligen kan irra sig i ett enda: då ingen talang ännu har sträckt sig till fullkomlighet i allt, och då hvarje fråga kan betraktas från mer än en enda synpunkt; så torde vissa reflexioner kunna vågas, i anledning af Hr Grefve Löwenhielms Memorial, hvilka, om de än skulle anses misslyckade, åtminstone ej böra beskyllas att vara förolämpande.

Må det tillåtas mig att i Herr Grefvens yttrande: att tryckfriheten är upplysningens tacksamma foster, först föreslå den förändring, att uttrycket alldeles omvändes, och att man deremot torde kunna säga, det upplysningen är ett foster af tryckfriheten; ty utom den gifves ingen upplysning, och än mer — ingen frihet: hon är i alla andra fall — ett tomt ord.

Herr Grefven synes förutse, att då Tryckfrihets-förordningen ej medgifver straff för hädelse *mot Gud*, eller *gäckeri* af Hans *Ord* och *Sakramenten*, så framt denna *hädelse* eller *gäckeri* ej äro *klart uttryckta*; så skulle denna *hädelse* och detta *gäckeri* kunna strafflöst utöfvas, i fall man förstår att gifva dem en *mindre* klarhet. Men — om vi försöka att upplyfta vår anda till den eviga, allsmåktiga Varelse, som *är*, och att, så vidt våra ofullkomliga begrepp kunna fatta detta oändliga Väsende, göra oss derom den föreställning, som för oss kan vara möjlig; så visar det sig genast, att detta höga Väsende alldeles *icke* kan af den lilla menniskan *smädas*: det är vida öfver all smädelse; ja äfven öfver allt slags förolämpning. Sjelfva möjligheten att kunna *förolämpas* eller *smädas*, förutsätter en egenskap, som skulle nedflytta det *Högsta* af allt till en viss jemlikhet med de varelser han — *skapat*; eller sätta *mästaren* i bredd med hans *verk*. Smädelsen hvarken *kan* eller *bör* bestraffas af den borgerliga lagen, i anseende till — *Gud sjelf*: det vore förmätet; ty det är *Han*, och ingen annan, som deröfver *kan* dömma; men den *bör* bestraffas blott i anseende till den skada den kan göra — *Borgerliga Samhället*. I det fallet är Allmänna Lagen tillräcklig. Men vi hafva i den delen ingenting att frukta. Om det än vore möjligt att någon ville *skrifva* smädligt *emot Gud*, så är det *omöjligt*, att någon Boktryckare ville *trycka* det.

Herr Grefvens anmärkning emot *penninge-böter* är ganska grundad. Jag, som skrifver detta, har länge vågat tro, och äfven offentligen yttrat mig derom, att de äro de orimligaste straff af alla, i andra fall, än blott i frågan om *tjusnad*. Enhanda böter kunna betyda *ingenting* för den ena, och *hela välfärden* för en annan. Den ena *känner icke* ens straffet: den andra känner det *för hårdt*. Penninge-böter, såsom straff, förutsätta en lika stor förmögenhet hos *alla*; och denna är *omöjlig*.

Det är ömt (man måste medgifva det), att såras till sitt namn och sitt rykte. Faran är likväl icke på långt när så stor, som Herr Grefven föreställt sig. Den *redlige* har ingenting att äfventyra: all

